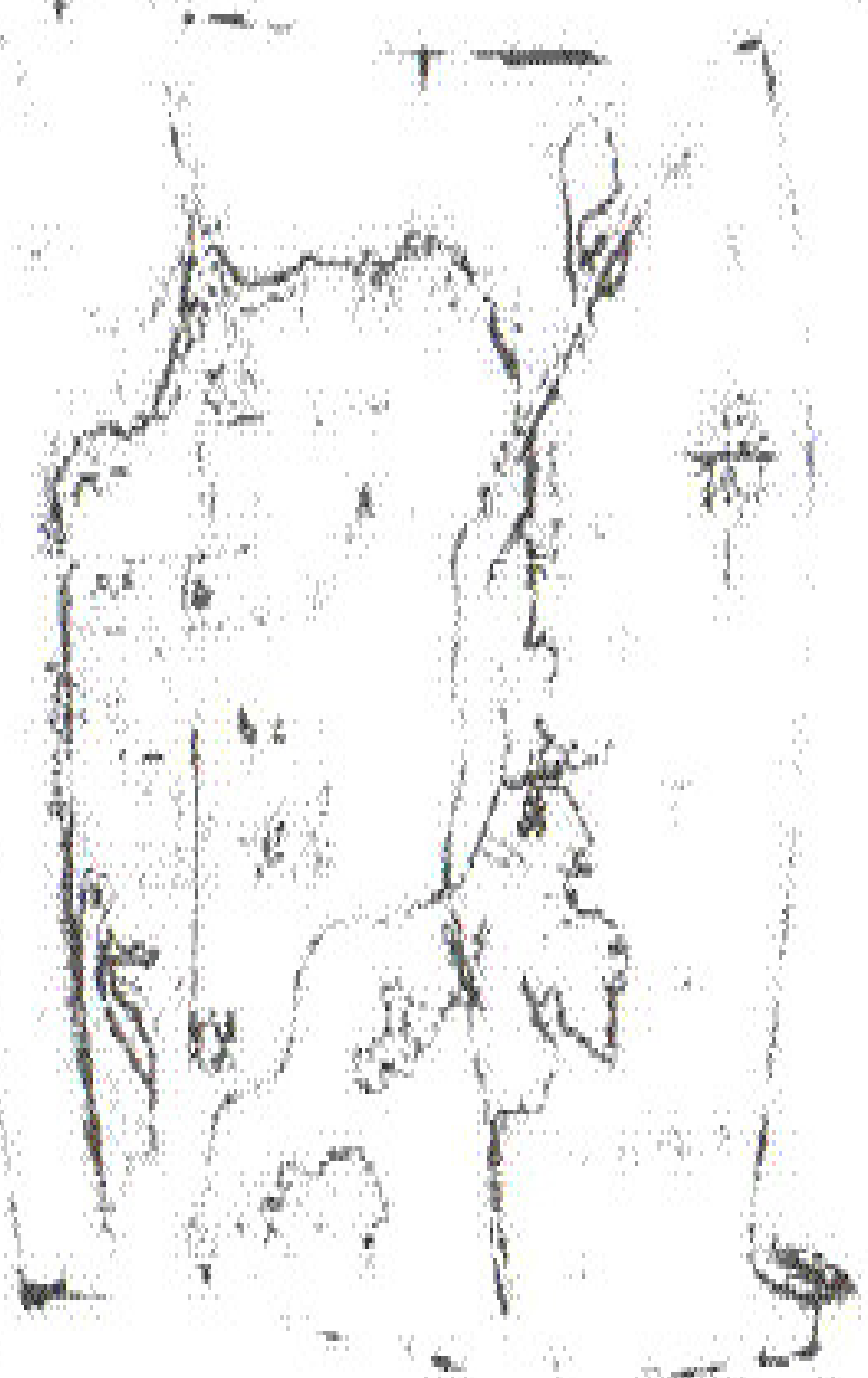

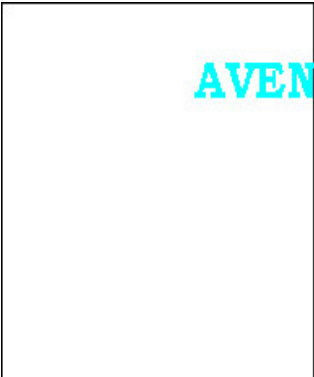

aventurile submarinului DOX

256

Pasagerul clandestin

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H

Nr. 255

PASAGERUL CLANDESTIN

Traducere de I

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I LA INSULELE CAPULUI VERDE

— **NU ESTE UN OM ĂLA CARE ÎNOATĂ ACOLO?** îl întreabă George, fiul căpitanului Farrow pe Petre, timonierul, care stătea lângă el în turnul submarinului arătând cu mâna în direcția nord-vest.

— Într-acolo se află insulele Capului Verde! I se zărește conturul țărmlui, deși încă destul de neclar. Toată considerația, omul nostru pare să fie un înotător excelent. Să înoți atât de departe nu-i o joacă!

— Și încă fără o barcă însoțitoare, îl susținu Petre pe camaradul său. Totuși îmi pare puțin ciudat ca cineva să aibă un astfel de hobby.

Căpitanul Farrow, comandantul Dox-ului îl zărise și el pe înotător și-acum cârmi vasul înspre acesta, care de la depărtarea asta abia de se zărea ca un punctuleț negru, deasupra apei.

— Ce părere ai, tată? Ce crezi despre omul acesta? Se poate ca un om să înoate numai de plăcere atât de mult în larg? îl chestionă George pe tatăl său.

— Cred mai degrabă că are un motiv serios pentru asta, răspunse Farrow grav. Poate că vrea să fugă de pe insulă.

George își continuă firul gândurilor, spunând mai departe:

— Vine dinspre Santiago. Poate c-a făptuit ceva acolo și-acum își caută mai degrabă moartea-n valuri decât să lase să fie prins. Ce spui dacă l-am pescui din apă, tată?

Căpitanul vedea lucrurile dintr-o altă perspectivă și de aceea replică:

— Nu prea am chef să m-ațin prea mult în interiorul apelor ăstora spaniole, George. Firește că-l vom lua la bord, asta fie și din pură solidaritate omenească.

O să-l ducem înspre una din insulele limitrofe, rugându-l, la nevoie obligându-l să ne părăsească acolo.

— Este un înotător grozav așa că nu va fi cazul să acostăm, poate ajunge și înot până la mal. Propun să-l întrebăm de unde vine și cum se face c-a înotat atât de departe în largul mării. Asta în primul rând, apoi facem ce ne-am propus...

George aprobă ideea tatălui său.

— Ne va lămuri el asupra acestui lucru, n-am nici o îndoială. Poate că ne va da și indicii suplimentare.

— Nu prea pari să fi înțeles cum se cuvine semnificația vorbelor mele, George. Nu-mi pasă deloc ce ne va răspunde sau ce motive suplimentare va fi avut să înoate până aici. Îl luăm la bord dar ne descotorosim de el, cât se poate de repede.

George nu dădu nici un răspuns, ci se adresa lui Petre acum:

— Haide la proră Petre, să-l primim pe om cum se cuvine, poate îl ajutăm să iasă din apă.

Petre, lunganul timonier, cel mai bun prieten al tânărului își urmă fără crâcnire odrasla.

Înotătorul se afla acum la o depărtare de numai două sute de metri de submarin. Se putea recunoaște ușor, c-avea părul negru și-o barbă pe măsură și-aceste caracteristici corporale îi și stimulară tânărului fiu al căpitanului fantezia.

— Barba asta trădează ceva! Nu ești de aceeași părere, Petre? Tata, poate că are dreptate. Avem de-a face cu-n pușcăriaș care și-a lăsat să-i crească barba-n temniță. Nu m-ar mira să poarte hainele unui deținut.

Petre urmărise cu atenție mișcările contorsionate ale înotătorului misterios.

— Uite că se-ndepărtează, spuse el, se pare că nu ține deloc să urce la bordul Dox-ului nostru. Ciudat, hm!

— Să-l capturăm pur și simplu și să-l întrebăm din ce motive a înotat pân-aici.

— Păi, în ultima instanță asta ar fi problema lui și nu văd de ce l-am lua la rost, bombăni uriașul timonier, gânditor. Dacăș fi în locul lui și cineva m-ar lua la rost, nu mi-ar conveni absolut deloc.

Acest argument îl acceptă George mai ușor decât pe-al tatălui său, pe care-l considerase încărcat c-o oarecare autoritate paternă. În momentul următor însă brațul lui Petre se-ntinse, când acesta exclamă plin de surescitare:

— Ia uită-te George, bestia de colo! Moartea-l paște pe înotătorul nostru și-i mai aproape decât crede el.

Dox-ul se apropiase până la o sută de metri de înotător, care între timp își schimbase direcția, luând-o de-a curmezișul către țărmul insulei care mijea la orizont. Prin asta dădea de înțeles camarazilor de pe Dox că dorea să fie lăsat în pace.

Poate că Farrow ar fi schimbat direcția vasului său dacă n-ar fi observat că omului îi venea tot mai greu să înoate.

Așa că considerase de datoria lui de a-l pescui din apă, chiar dacă avea de-a face cu un pușcăriaș. Pe de altă parte văzuse la timp, ca și Petre, cum un rechin uriaș se-ndrepta direct înspre victima sa, care nu-i putea scăpa în mod normal.

La vreo două sute de metri depărtare de înotător, spinarea triunghiulară a prădătorului marin despica apa, luând-o de-a dreptul înspre acesta. Se putea ghici mărimea monstrului după înotătoarele, aripioarele de pe spinare și lățimea acesteia.

Cum se vede treaba „hiena mărilor” își mirosise prada pentru că aceste aripioare dorsale fluturau acum în lupta cu valurile, continuând să păstreze neștirbită direcția înspre

victimă sa. Foarte repede se va fi terminat totul dacă camarazii de pe Dox n-ar fi intervenit la timp.

George își scoase pistolul. Se-ndoia însă că de la depărtarea asta, proiectilele lui s-ar fi dovedit mortale, totuși at fi putut provoca rechinul să-și schimbe intențiile, căutându-și scăparea în larg.

Trei gloanțe șuierară deasupra apei. Tânărul țintise în spinarea dihaniei pentru a-l atinge măcar cu-n glonte pe peștele acesta, apucat de amoc în apropierea prăzii sale.

Din păcate rechinul nu reacționează la riposte lui George în nici un fel, ci-și continuă marșul neîntrerupt înspre victimă sa, zburând parcă pe valuri, nu alta.

Înotătorul își întoarse capul la auzul împușcăturii. Poate că presupusese că s-a tras asupra sa. Ca și evadat putea revendica oricum acest simțământ. Petre îi făcu semn și-i strigă din toată puterea plămânilor săi:

— Bagă de seamă, omule! Un rechin! Vino înspre vas!

Înotătorul se ridică puțin din apă la auzul strigătului, uitându-se-n jur. Acum zări și el rechinul care se găsea la o sută de metri depărtare. Spre marea mirare a marinarilor de pe submarin, nu se-ndreptă spre vas, ci o luă de-a dreptul înspre rechinul uriaș.

— Drace, exclamă George. Omul ăsta are curaj, nu glumă. Poate că are un cuțit asupra sa cu care vrea să primească lupta cu monstrul. Dar să nu-l pierdem din ochi, dacă vrem să intervenim la momentul oportun.

Căpitanul vru să interfezeze Dox-ul între rechin și prada sa.

Între timp George își luase-n mână iarăși arma, străduindu-se să ochască spinarea lată a rechinului, lucru nu tocmai ușor din cauza zdruncinăturilor vasului.

Când răsună prima împușcătură, rechinul făcu un salt brusc într-o parte, dar după aceea își reluu direcția inițială și trecu pe lângă prora vasului direct înspre omul care înota mai încolo, la nici treizeci de metri depărtare.

Înc-o împușcătură a lui George, dar aceasta nu păru să fi nimerit, întrucât rechinul nu reacționează în nici un fel. Acum temutul dușman al tuturor marinarilor se apropie destul de mult pentru a putea ataca.

Se dădu pe-o parte, astfel încât camarazii îi putură zări pânțele albe poziționându-se astfel încât să poată apuca prompt și eficient cu fălcile-i grozave, ca niște fierăstraie.

Înc-o detunătură venită din arma tânărului și George avu satisfacția să vadă cum glonțul său penetrează pânțele uriașului rechin. Deodată se simți îmbrâncit de o forță uriașă venită din spate. Nu era decât forța inerțială, datorită faptului că Farrow dăduse comanda de stopare bruscă a motoarelor. Asta stârni

valuri uriașe, astfel încât camarazii nu mai zăriră nici pe înotător nici pe atacatorul său.

Să fi ajuns rechinul să-l atace pe nesăbuitul înotător și să fi dispărut în adâncuri cu prada sa?

Sau poate că glonteale lui George îl slăbise-ndeajuns pentru a-i zădărnici intenția?

În cele din urmă valurile înalte se potoliră și camarazii au putut privi nestingheriți în jur. La început n-au zărit însă nimic.

Ba da! Dar nu era decât rechinul? Cam la o sută de metri depărtare, se mai zăreau aripioarele rechinului, care dădea târcoale în cercuri concentrice.

George se uită la Petre și viceversa. Ce se putuse întâmpla? Să se fi terminat deja lupta? Cine să fi învins?

Tânărul fiu aș căpitanului gândi așa: „Ce-i bine, nu-i rău” și mai trimise încă două gloanțe unul după celălalt înspre monstrul marin. De data asta, putut ținti foarte bine întrucât submarinul se oprise, iar rechinul își încetinise mișcările. De-abia răsunară împușcăturile că fiara mărilor sări în sus, apoi o porni turbată cât o țineau puterile căutându-și salvarea în larg. Tânărul privi satisfăcut în jur și spuse după o vreme:

— Rechinul e rănit serios și simte că i-a venit sfârșitul. Dacă consângenii săi îl zăresc, atunci totul se va termina și mai repede, pentru că îl vor sfâșia în bucăți.

Petre nu-și luă privirea de pe oglinda lucitoare a apei, căutându-l încontinuu pe înotătorul misterios. Totuși îi răspunse tânărului său prieten fără să se întoarcă:

— Poate că n-ar fi trebuit să alungăm rechinul. Dacă l-am fi omorât pe loc, i-am fi putut spinteca burta să vedem dacă nu l-a înghițit pe bietul om. Ar fi fost posibil, poate să găsim vreun indiciu cu privire la acesta.

Căpitanul Farrow, care auzise întâmplător vorbele timonierului său, îi strigă din turn:

— Nu prea mi se pare credibil ca rechinul să-l fi înghițit pe înotător.

Căpitanul Farrow chibzuia dacă să dea ordin ca Dox-ul să-și continue cursa, când George-l rugă să mai zăbovească puțin.

Au mai așteptat, dar în minutele care urmaseră nu s-a întâmplat nimic. Căpitanul dădu în fine ordinul de demarare a motoarelor astfel încât vasul făcu o cotitură înspre vest. Țelul era doar America de Sud.

George privi cu-nfrigare în jur. Aventura aceasta, pentru el, nu-și urmase cursul dorit și de aceea s-aștepta să zărească în fiecare moment apărând din apă corpul înotătorului enigmatic. Ar fi dorit să știe ce l-a mânat până-n apele acestea și să descopere secretul motivației sale. Căpitanul îl chemă între timp pe Plundow în turn și-i încredință cârma vasului său.

El însuși coborî pe punte și pași înspre pupa. Curios, George își urmări cu privirea tatăl, neștiind ce caută acesta în partea din spatele Dox-ului. Căpitanul cerceta tocmai cu deosebită atenție în jurul său, uitându-se pe podea. De-abia când George apărură lângă el, își ridică zâmbind de jos, privirea spunând:

— Păcat! Când am frânat brusc, valurile au măturat zdravăn partea asta a pupei. Ei, nu face nimic, poate că m-am înșelat!

— Ce vrei să spui, tată? îl întreabă curios George. Crezi cumva că înotătorul a urcat la bord?

— Ca să fiu sincer, da! A dispărut atât de repede și n-a mai apărut.

— Poate că s-a ascuns acolo, îndărătul husei care acoperă tunul de bord, fu de părere George, care se și precipită-ntr-acolo și ridică un capăt al husei dar nu descoperi nimic.

— Așa pare să fie, George. Omul nostru se odihnește poate-n stomacul rechinului și degeaba-l mai căutăm!

— N-ar fi exclus totuși, să se fi salvat. Poate c-a sta mai mult sub apă și-a apărut la suprafață într-un loc unde nici nu ne-am gândit să-l căutăm.

— Dacă ne vom apropia de una din insule, poate că-l vom găsi, murmură George ca pentru sine. Ar fi vrut neapărat să știe ce s-a-ntâmplat în realitate cu omul.

— Rămân la părerea că omul acesta avea ceva pe conștiință. Dar să uităm toată povestea.

— Tată, uită-te, te rog, la orizont apare una dintre insulițe? N-ar fi bine s-o luăm într-acolo? Precis nu se găsesc soldați sau autorități prin preajmă care ne-ar reține. Dacă a fost vorba despre un deținut evadat, locuitorii micii insule ar trebui să știe.

— Mai important ar fi să găsim acolo fructe proaspete și-n special lămâi, spuse căpitanul, care se gândea mai înainte, în mod practic, la sănătatea oamenilor săi. Provizia noastră e pe sfârșite și călătoria noastră peste Atlantic o să țină ceva vreme!

— Păi, ce mai așteptăm? Să debarcăm atunci, fu de acord tânărul, care se gândea mai puțin la citrice decât la înotătorul de adineaori, care-i stârnise interesul.

— Atunci, s-o facem, băiete! Firește, n-o să căutăm un port unde să ancorăm Dox-ul, ajunge să montăm o barcă de aluminiu pentru trebușoara asta. Dacă mai așteptăm să pice întunericul, atunci cu siguranță că n-o să ne remarce nimeni.

— Mai bine dă ordin să fie montate două bărci, tată. Nu strică să debarce mai mulți oameni pe țarm.

Căpitanul dădu comanda prin portavoce să se oprească motoarele. Nu voia să se oprească locului până la căderea întunericului ci să navigheze puțin, dând ocol insulei, pentru a nu avea prea mult de parcurs cu bărcile de aluminiu.

George se bucură de prilejul ce i se oferea de-a cunoaște mai bine insula. Ajută la montarea bărcilor, privind din când în când înspre înaltul cerului, pentru a vedea cât mai este până la asfințit.

Înserarea se pogorî treptat. Și-acum din clipă în clipă putea pica și întunericul. George își propuse să-ntrebe pe insulă dacă se știe ceva despre înotătorul cel misterios.

După ce întunericul se lăsă în sfârșit, căpitanul porni cu vasul său într-o croazieră lentă, dând ocol insulei.

Cu oceanul de noapte, camarazii examină în liniște țărmul pentru a constata la timp dacă ceva mișcă pe-acolo. Doar într-un singur loc pâlpâiau nenumărate luminițe, poate că dăduseră de-o așezare sau de vreun sat de pescari.

Când ajunse la un kilometru depărtare de insulă, căpitanul dădu comanda de stopare și bărcile fură lăsate în apă. Într-una luă loc căpitanul, George și Petre, iar în cealaltă doctorul Bertram cu încă doi marinari, care primiseră misiunea de-a încărca fructele căutate la bord, în caz că vor da peste ele.

Farrow pornea de la considerentul că locuitorii mici insule vor fi destul de uimiți la apariția lui bruscă, întrucât aceasta, insula adică, era destul de retrasă din drumul obișnuit al curselor marine, dar mai știa că banii erau bineveniți pentru acești locuitori, în schimbul fructelor vândute.

— O să debarcăm nu departe de colonie, ordonă Farrow, înainte ca bărcile ușoare de aluminiu să se îndepărteze. Apoi o vom lua de-a lungul plajei o bucată. Înainte!

Vâslind ușor, cele două ambarcațiuni se apropiară de insuliță. Se părea că-n satul de pescari domnea încă o mare animație, întrucât zgomotul de voci și larma penetra până al ei. Poate că prăznuiau vreo sărbătoare și-n consecință le va fi cu atât mai ușor să târguie câte ceva.

Camarazii se opriră din vâslit când fură la o depărtare de vreo cinci sute de metri de prima luminiță. Un mic golf adăpostit și liber de proeminente stâncoase îi aștepta acolo. La țărm fuseseră trase o mulțime de bărci de pescuit.

Așadar colonia părea a fi destul de mare, în orice caz mai mare decât un simplu sat de pescari. Camarazii și-au tras bărcile pe plajă, ducându-le într-un loc mai ferit, unde le-au priponit cu niște pietroaie mai solide pentru a nu luneca în apă. Pentru orice eventualitate, căpitanul Farrow lăsă un matroz de veghe. Mai târziu, după ce cumpărăturile vor fi fost făcute, acesta va contribui la transportarea mărfii.

Sub conducerea căpitanului, camarazii s-au apropiat de primele case, dar ciudat era că totul părea adormit aici. Doctorul Bertram fu de părere:

— Cu siguranță că locuitorii sărbătoresc în oraș sau pe plajă.

Poate că preotul binecuvântează o nouă ambarcațiune sau poate invocă divinitatea pentru o nouă expediție de pescuit ce se va întreprinde mâine dimineată.

Dacă cu prilejul unei astfel de sărbători vom întâlni niște polițiști autohtoni, va trebuie să-i convingem c-avem intenții pașnice, la nevoie, să-i mituim chiar, cu câteva monezi de argint.

— Buna valută englezească are trecere și pe-aici, se exprimă căpitanul. Sunt curios cât o să ne ceară pentru fructe.

— N-o să fie ieftin, oricum, dar cel puțin nu ne vor pune întrebări suplimentare despre modul cum am „aterizat” pe insula lor.

În fine, camarazii i-au zărit și pe primii locuitori ai insulei. Străzile nu erau luminate dar prin deschizăturile ferestrelor se vedea lumină și-o femeie-n vârstă își făcu cruce de trei ori când marinarii apărură ca din nimic în dreptul ferestrei ei.

Doctorul Bertram îi vorbi pe-un ton calm și prevenitor, liniștind-o, însoțindu-și vorbele de-o monedă de argint pe care i-o strecură în mână bătrânei doamne.

— Stimată doamnă, începu el, am sosit cu iahtul nostru, nu departe de-aici și-am tras pe insulă cu două bărci pentru a putea face cumpărături și-n deosebi fructe. Unde le-am putea găsi? Ne interesează în primul rând citrice. Ai dumneata așa ceva de vânzare?

Căpitanul și fiul său învățaseră suficientă spaniolă cât să înțeleagă ce se vorbea acolo. Femeia își dosi repede moneda și răspunse pe un ton la fel de prietenos:

— Veniți într-un moment nefavorabil, *senores*. Tocmai se sărbătorește inaugurarea unei noi ambarcațiuni pe care a lăsat-o la apă Pedro, dar voi încerca totuși să vă mijlocesc o întâlnire cu câțiva neguțători. Noi trăim din pescuit și n-avem surplusuri de fructe. Manuel și Diaz însă schimbă peștele cu fructe cu neguțătorii de pe insula principală. Cred că cei doi au suficiente provizii. Veniți, *senores*!

Camarazii o urmară pe vârstnica doamnă, nimerind pe-o plajă destul de aglomerată. Oamenii se chemau unii pe alții prin strigăte puternice și glume ce puteau fi auzite de departe.

Acum însă, la apariția străinilor, amuțiră parcă, dar nu din cauza acestora ci pentru că preotul tocmai binecuvânta noua barcă.

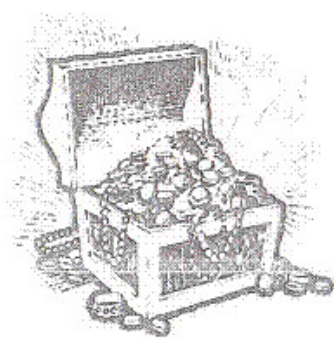
Siluețele locuitorilor, așa cum apăreau ele în lumina pâlpâindă a faclelor, ofereau un tablou pitoresc.

Pentru a nu tulbura ceremonia, marinarii se ținură la început mai în spate. Au trebuit s-aștepte minute bune până ce cei îngenunchiați s-au ridicat în picioare.

Puțin dup-aceea au început din nou să vorbească și să glumească zgomotos.

Femeia, care-l însoțise, îi rugă pe camarazi s-o aștepte acolo și dispăru în mulțime. Acei locuitori care le stăteau camarazilor cel mai aproape, le aruncară priviri uimite, cercetătoare dar nu le adresară nici o întrebare.

Fuseseră puse la proțap hălci întregi de pește sau pești mai mici, iar focurile praznicului care se anunța ardeau peste tot pe mal. Ospățul, pe care-l oferise acel care inaugura noua ambarcațiune, capta se vede treaba, într-o măsură mult mai mare atenția acestor locuitori ai insulei decât sosirea unor străini pe pământul lor.

II

UN OM NUMIT LOPEZ

N-A DURAT MULT până ce bătrâna doamnă s-a reîntors cu doi oameni tineri, care nici nu s-au gândit să le pună vreo întrebare indiscretă asupra provenienței lor acolo, ci au trecut de-ndată la treburile mai practice, negociindu-și marfa.

Întrucât prețul cerut n-a fost prea piperat, căpitanul încheie repede negocierile plătind cu bani peșin, englezești.

Petre, împreună cu marinarii desemnați pentru aceasta au înșfăcat de-ndată coșurile cu fructe, transportându-le până la bărci. Cei doi neguțatori tineri își oferă și ei ajutorul dar înainte ca doctorul să poată spune ceva, George-l înghionti pe ascuns astfel încât savantul se mărgini să spună:

— Un moment, *senores*. Înainte de-a sosi aici cu iahtul nostru ni s-a întâmplat ceva deosebit. Am zărit departe în larg un înotător desăvârșit ce purta barbă pe când eram pe cale de a-l pescui din apă bănuind că resursele-i sunt epuizate, acesta, fără a se sinchisi de noi, s-a-ndepărtat într-o direcție contrară. Poate că l-a răpus vreun rechin, fiindcă mai apoi nu l-a mai văzut deloc. Nu cumva îl cunoașteți întâmplător pe acest om?

Cei doi neguțatori, Manuel și Diaz își făcură cruce și strigară parcă într-un glas:

— Lopez! L-ați văzut pe Lopez!

— Ce se-ntâmplă cu acest om? V-am văzut făcându-vă cruce, vru să știe neapărat doctorul Bertram.

— Un individ dat dracului, rău, acest Lopez, se exprimă Manuel. Puteți fi bucuroși că nu l-ați luat la bord. Știe al naibii de bine să mânuiască cuțitul!

— Ei, râse doctorul, nu prea cred că cuțitul omului o să-i mai producă cuiva rău. Rechinul pe care l-am văzut pare să-l fi judecat în legea lui.

Cei doi neguțatori se uitară unul la altul nedumeriți, după care, din nou luă Manuel cuvântul.

— Vă-nșelați cu siguranță, domnule! Lopez s-a jucat doar cu rechinul. Lopez a spintecat destui rechini până-acum cu cuțitul său, așa încât acum, cei mai mulți îi știu de frică. Sunt sigur că n-a căzut jertfă rechinului, a înotat pe sub apă și-n felul acesta l-ați pierdut din vedere, asta-i tot!

— Am supravegheat toată întinderea mării. Tot ar fi trebuit să apară undeva pentru a-și reînnoi provizia de aer.

— Așa este, înoată ca și un pește, întări Manuel, celălalt negustor.

— Dar ce-a înfăptuit că este atât de temut? îl chestionă doctorul în continuare.

Diaz se codi s-o spună, dar Manuel răspunse, după o mică pauză:

— Nu i s-a putut dovedi nimic juridic, dar este clar c-a jefuit o mulțime de călători. Îi amenința cu cuțitul. De-asta era evitat de către toți locuitorii insulei noastre și-a celor din jur. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu el și de aceea se ține la distanță.

— Sunteți siguri c-a jefuit călătorii? îi întrebă din nou George, îndrăznind s-o rupă pe spaniolește. Sau se presupune c-așa stau lucrurile și călătorii care să depună mărturie au dispărut?

— Lopez a invitat frecvent călători străini să ne viziteze insula. Nimeni nu i-a mai văzut de-atunci.

Cuvintele colegului său de breaslă fură întărite de Diaz, care spuse:

— Un individ deosebit de periculos!

— Acești călători ar fi putut pleca dintr-un cu totul alt punct al insulei, fu de părere doctorul. Poate că n-au avut nici un chef să se mai întoarcă pe același drum. Asta nu-nseamnă că Lopez le-a venit de hac.

— Așa a afirmat și Lopez la interogatoriu și la tribunal, spuse șovăind acum Manuel. Asta n-a putut fi demonstrat, întrucât nimeni n-a raportat din celelalte porturi cum c-au apărut sau i-a văzut pe străini dispărând.

Doctorul Bertram clătină din cap, mărginindu-se să adauge gânditor.

— Foarte ușor poate ajunge omul să fie bănuț pe nedrept. Se prea poate ca acest Lopez să se fi ascuns din alte motive, poate din orgoliu rănit. Mă și mir c-a rămas atât de mult pe insulă. Dacă ar fi avut ceva pe conștiință, poate c-ar fi spălat putina demult.

— Lopez e foarte mândru, reluă Diaz. De la prima audiere judecătorească n-a mai stat de vorbă cu nimeni. N-a mai cumpărat de la noi sau alți negustori din oraș ci mergea în alte localități pentru a târgui câte ceva.

— Nu i-aș fi vândut nici așa măcar o lămâie sau vreun pește, adevări Manuel.

— Ce fel de meserie exercită? îl întrebă doctorul, pe care acest caz începu să-l intereseze cu-adevărat. Trebuia că trăia de pe urma a ceva!

— Lopez n-a lucrat nicăieri dar poseda o grămadă de bani. De-aici și bănuială că-i jefuia pe străini, reluă Manuel.

Noi trebuie să ne câștigăm destul de greu pâinea aici. În schimb, Lopez dacă n-are treabă, se războiește cu rechinii, care se rățăcesc pe-aici. Mai pescuiește și el dar pentru nevoile lui personale, nu ca să-și câștige existența de pe urma asta.

— Lopez nu-i născut pe meleagurile astea, îl completează Diaz. A venit încoace acum câțiva ani din Africa, după spusele lui. Nu prea am vorbit cu el.

— Un om interesant, oricum, reluă doctorul, care se uită pe furiș la George pentru a-l vedea dacă e mulțumit sau nu cu informațiile primite. Acesta-i făcu semn de încuviințare.

— Așa, acum să ne preocupăm de căratul fructelor cumpărate, adăugă George.

— Domnii sunt în călătorie de plăcere? se interesă politicos Manuel.

— Străbatem cu iahtul nostru toate mările lumii, răspunse prevenitor și amabil doctorul Bertram, pentru a nu stârni nemotivat bănuiala acestor oameni, printr-un răspuns evaziv. Acum vrem să-nconjurăm Africa și-apoi să traversăm Atlantic. Țelul nostru este America de Sud.

Manuel care era gata oricând pentru o afacere, răspunse imediat.

— Dacă domnii doresc o cină mai deosebită, se poate aranja. Avem pește proaspăt încă viu. Câteva coșuri le putem vinde domnilor la un preț convenabil.

— Excelent, strigă bucuros doctorul Bertram. Cumpărăm bucuroși și pește, mai ales dacă e proaspăt.

Au negociat repede prețul și, mai târziu, când cele două bărci de aluminiu s-au desprins de la mal, erau încărcate până la refuz cu fructe și pește.

— A mers mai bine decât ne-am așteptat, fu de părere căpitanul, pe drumul de întoarcere. Și tu poți fi mulțumit, George, întrucât ai putut afla tot ce te interesa în legătură cu înotătorul misterios.

— Nu prea cred tot ce spun acești negustori, tată, răspunse George. Dacă ar fi comis cu-adevărat jafurile, tribunalul nu l-ar fi eliberat chiar atât de ușor. Pe de altă parte, dac-ar fi avut ceva pe conștiință, ar fi spălat de mult putina, n-ar fi rămas pe insulă.

Căpitanul bombăni ceva, ca pentru sine, care putea însemna orice, o aprobare sau negare. După ce ambele bărci au ajuns lângă submarin, mărfurile au fost repede descărcate și depozitate-n cală. A-nceput imediat prelucrarea peștelui. Toți au început să lucreze cu hărnicie pentru a termina corvoada asta cât mai repede și așa putea relua repede călătoria spre vest. Doctorul, ofițerii Rindow, Brun, ca și inginerul Hagen, se adunară în sala de mese a ofițerilor, pentru a mânca peștele prăjit. Cu această ocazie a luat în discuție „cazul Lopez”.

Doctorul ridică din nou problema, cum oameni nevinovați pot ajunge să fie bănuți de fapte reprobabile, doar pe baza bârfelor și calomniei altora, când Petre intră, depunând pe

masă un nou castron cu mâncare. Doctorul Bertram își întrerupse dizertația iar căpitanul întreabă:

— Ce s-a întâmplat, Petre? Ai o figură de parcă ți s-ar fi înecat corăbiile.

— Sunt destul de mânios, raportă timonierul. Am rezervat anume pentru domnul căpitan un pește frumos, pe care bucătarul i l-a pregătit și pe când acesta a dispărut pentru un moment în sala de provizii, mai ia peștele de unde nu-i.

Doctorul Bertram și Hagen au început să râdă, dar cei doi ofițeri făcură o figură foarte severă. Ei își cunoșteau oamenii prea bine și nu-i creditau pe nici unul dintre oamenii lor de-o atare faptă. Totuși fapta se produsese și făptașul sau făptașii trebuiau găsiți. Căpitanul ordonă de aceea:

— Trimite-mi-l pe bucătar încoace, Petre, dacă și-a terminat treaba. A fost cineva în apropierea bucătăriei?

Petre șovăi o clipă înainte de a răspunde, după care spuse vădit încurcat:

— Jan Brike a văzut o umbră, care a alunecat de-a lungul gangului. Dar cred că tunarul urmărea ca de obicei o fantomă. Mai zicea că umbra era a unui om dezbrăcat.

— Gol? întreabă râzând George.

Petre dădu numai din cap. Camarazii izbucniră cu toții în hohote de râs. Jan era un tunar excelent dar era apucat serios de morbul superstiției. Peste tot vedea numai stafii și fantome, spirite rele și bune. Lui nu-i prea reușeau profețiile și nu avea aerul de a-l deranja prea des.

— Dacă-l întâlnești pe Brike, trimite-l încoace, spuse căpitanul, după ce se mai potoli atmosfera încinsă de veselie de adineauri. Mai întâi lasă-i timp să mănânce.

Prea importantă nu e problema asta a peștelui care a prins aripi!

De-abia după ce Petre părăsi sala de mese, Farrow continuă cu-o oarecare gravitate.

— Nu știu ce l-a determinat pe vreunul din camarazii noștri de-ai juca un renghi lui Smulje, bucătarul nostru, cu peștele ăsta care-a dispărut. Poate dac-ar fi știut că ăsta mi-l rezervase mie nu și-ar fi permis această glumă. Să sperăm că nu-i nimic serios.

— Îmi cunosc oamenii, ca pe mine însumi, le luă Rindow apărarea oamenilor săi. Nu poate fi vorba decât de-o glumă nesărată ce-i drept, dat totuși o glumă.

— Poate că Smulje s-a înșelat totuși și nu s-a întâmplat asta de prima dată, luă cuvântul inginerul Hagen. Poate c-a împărțit peștele demult în porții și-a fost dat la masă. Poate că n-a vrut să recunoască față de Petre când a aflat cui era destinat acest exemplar și-atunci a născocit la repezeală ceva.

— Poate că ai dreptate, dragă Hagen și-l vom convoca pe Smulje aici, poate că va recunoaște până la urmă.

Camarazii și-au continuat masa înfulecând și când, după un timp, o bătaie scurtă urmă în ușă, la solicitarea căpitanului de „intră”, tunarul Jan Brike își făcu apariția.

Acesta făcu o mutră încurcată, luă poziția de drepti și întrebă:

— Am venit la poruncă, domnule căpitan!

— Intră Jan, continuă Farrow, care nu-și putut reprima un surâs în colțul buzelor. Am auzit c-ai văzut o umbră, care era... goală. Sau m-am înșelat?

Ochii lui Jan Brike se plimbară nehotărâți de colo-colo și-n cele din urmă spuse nu fără opinteli:

— Păi, domnule căpitan, asta cam așa e! Tocmai treceam de coridorul care duce la bucătărie, când am văzut cum o umbră trece pe lângă mine. Era deschisă la culoare și-așa mi-am dat seama că omul e gol. A dispărut în direcția magaziei unde se păstrează combustibilul.

— Vrei să spui cu asta, îl iscodi mai departe căpitanul, c-ai văzut pe unul dintre marinari gol, adică dezbrăcat, rătăcind așa pe coridor?

Farrow îi tutuia sau li se adresa oamenilor săi cu prenumele de politețe, după caz. Când era o chestiune de serviciu prefera uzanțele de politețe.

— Nu cred că vreunul dintre colegii mei să fi umblat gol prin interiorul vasului, mai degrabă am impresia c-a fost un străin.

— O fantomă, așadar! râse Hagen.

— Păi... exclamă Brike.

— Fantomele pot să umble dezbrăcate? întrebă doctorul.

Jan Brike ridică numai din umeri când răspunse:

— Mai știu eu, domnule doctor...

— Ai însă o vedere bună, Jan, mai spuse și căpitanul.

— Hm, se mărgini să răspundă tunarul.

— Și cu toate acestea susții c-a fost un om ce umbla gol?

— Așa mi s-a părut, adevări încet Brike.

— Și cum umbla umbra asta?

— Venea dinspre cambuză și-a dispărut în direcția magaziei de combustibil.

— Foarte bine, Jan, îl concedie căpitanul pe marinarul său, cu-n gest al mâinii. Dacă tu spui asta, sunt gata s-o cred. Numai nu mai spune nimic camarazilor tăi.

— La ordin, domnule căpitan, luă poziția de drepti tunarul, a cărui față radia de fericire la auzul spuselor lui Farrow.

După ce omul părăsi sala de mese, căpitanul spuse grav:

— În sala mașinilor se aține unul dintre oamenii tăi, dezbrăcat sau pe jumătate îmbrăcat. N-ar fi posibil totuși să fie unul dintre marinari?

— Așa pare la prima vedere, căzu de acord inginerul.

— Mă gândesc de câțva timp, cine-ar putea fi, dar totuși nu-mi dau seama.

— Așadar ai ajuns și tu la părerea că unul dintre oamenii noștri umblă pe coridor dezbrăcat?

— Păi dacă nu-i vorba de unul dintr-ai noștri, cine-ar putea fi?

Din nou se auzi o bătaie în ușă. Bucătarul își făcu apariția.

— Petre mi-a povestit c-ai pregătit un pește prăjit care a dispărut în mod misterios, începu căpitanul.

— Așa e, domnule căpitan. L-am pus deoparte la rugămintea lui Petre. Când m-am reîntors din cambuză (bucătăria de vapor) dispăruse, pur și simplu. Îl pusesem în tigaie dar ia-l de unde nu-i! Cu aceasta, și-o furculiță cu care-mi propusesem să-ntorc peștele.

— Firește, căzu de acord doctorul, cu mâinile goale nimeni n-ar fi putut lua peștele din tigaie. În felul ăsta se explică și dispariția furculiței.

— Ai văzut pe cineva sau ai auzit ceva suspect? vru să știe căpitanul.

— Nu, domnule căpitan, scutură Smulje din cap.

— Cred că cineva și-a permis o glumă. Voi încerca să aflu totuși cine. Mulțumesc!

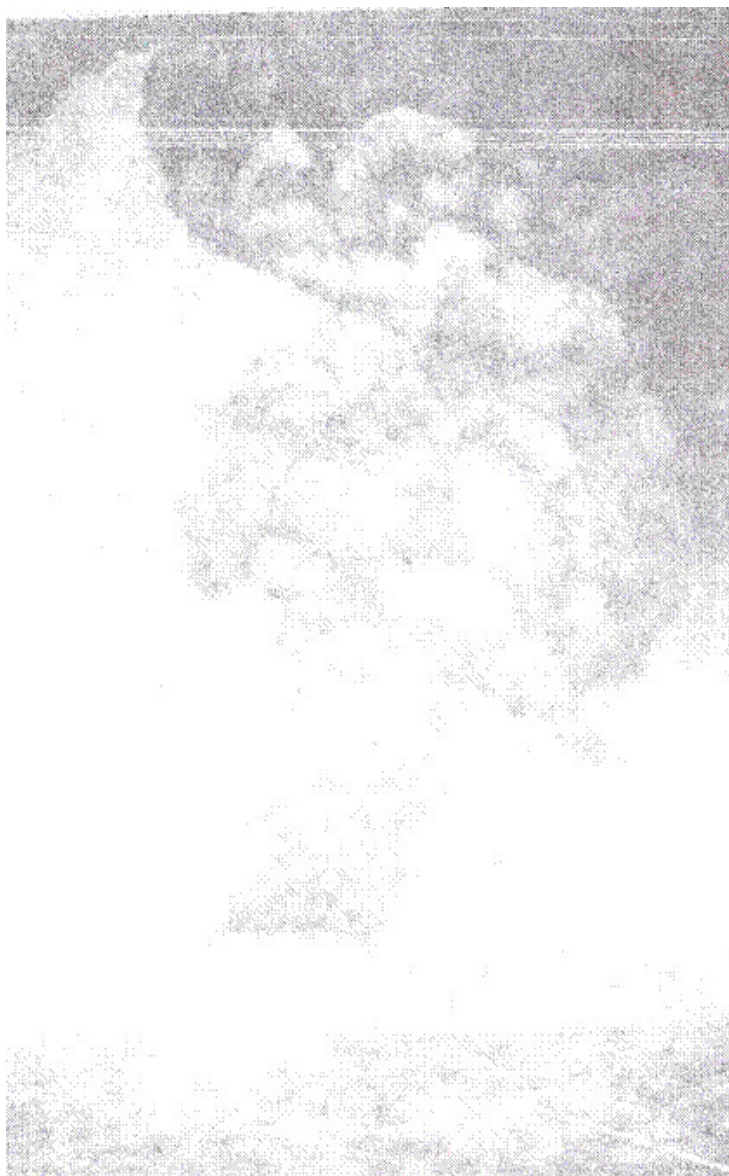
Bucătarul părăsi sala de mese.

— Plec de la presupunerea că Jean Brike nu s-a înșelat, spuse după o vreme gânditor doctorul. Dacă cineva a glumit totuși, atunci probabil că n-o va mărturisi, dar nu și-o va mai permite pe viitor.

— Voi cerceta exact ce și cum, reluă căpitanul. Asta n-nseamnă că-l vi pedepsi pe făptaș, în caz de reușită, totuși...

Căpitanul își întrerupse vorba la privirea cercetătoare pe care i-o aruncă George, știind ce dorea să spună tatăl său, dar încă se reținea.

Masa se terminase, așa că Farrow însoțit de fiul său, trecu în sala echipajului, unde împărtăși oamenilor săi incidentul cu peștele. Mirarea care se zugrăvise pe chipurile acestor oameni, era cea mai bună dovadă că printre aceștia, în nici un caz nu se putea găsi glumețul năzdrăvan.

Farrow părăsi cu fiul său dormitorul, foarte liniștiți, de-acuma știind prea bine că de-abia de aici înainte, acești oameni vor face totul pentru a-l găsi pe făptaș, în caz că acesta făcea totuși parte din rândurile lor.

Căpitanul o luă spre sala mașinilor unde i se alătură Hagen, însoțit de George.

Aici căpitanul trebui să-ntrebe în parte pe fiecare marinar, întrucât larma pricinuită de motoare nu-i permitea altfel.

Fiecare dintre aceștia tăgădui pe rând c-ar avea ceva de-a face cu nostima întâmplare.

— Trebuie să-i cred pe acești oameni, spuse Farrow când se găsi din nou singur cu Hagen și George pe coridor. Ciudat lucru, își mărturisi el însuși, ceilalți care-au mai rămas neîntrebați, oamenii de gardă și telefonistul, cu greu să fi putut fi, întrucât nu și-ar fi putut părăsi postul.

— Bine c-am fost cu tine, tată, răs George, altfel ca și cel mai tânăr, aș fi fost primul bănuț.

— Poate nu din cauză că ești cel mai tânăr, ci pentru că-ți place să joci oricui câte-o farsă, zâmbi Hagen.

— Mai există o posibilitate, șopti George ca pentru sine, în vreme ce se alătură grupului format din tatăl său, Hagen și doctorul Bertram.

— Și care ar fi asta? întrebă de-ndată căpitanul.

— Trebuie ca tocmai eu să-ți spun asta, tată? Nu te-ai gândit singur la asta?

— Eu? Nu știu despre ce vorbești, bombăni Farrow, dar se vedea pe chipul căpitanului că George nimerise pe-aproape cu vorba sa.

— Chiar dacă te-ai gândit la ultima posibilitate, n-ai fi întrebat peste tot dacă unul dintre oamenii noștri este răspunzător de asta, tată? Ai făcut-o pentru a înlătura orice altă posibilitate.

— Ei, vorbește pe șleau, fiule! îl încurajă căpitanul.

— Un străin, un pasager clandestin, s-ar putea găsi la bordul Dox-ului nostru, continuă George.

— Și acum ar putea să se-ntâmplesse asta, fără ca unul dintre oamenii noștri să bage de seamă? întrebă Hagen.

— Și mai presus de asta, unde s-ar fi putut ascunde acesta? adăugă doctorul.

— Am ca și tatăl meu, de altfel, o anume bănuială, în această privință.

Inginerul Hagen și doctorul Bertram erau acum numai ochi și urechi.

— Numai Lopez ar fi putut fi, înotătorul enigmatic! Acesta a dispărut atât de brusc când a apărut rechinul încât pot presupune că-a ajuns cu valurile peste punte.

— S-ar fi putut agăța și de bordul vasului, căută Farrow o explicație. În timp ce navigam prin întuneric între insule, s-ar fi putut strecura prin turn înăuntru vasului. În felul acesta s-ar explica și goliciunea acelei umbre, remarcate de Jan Brike.

— Firește că i-a fost foame, continuă doctorul, așa că-a luat peștele din tigaie cu ajutorul furculiței dispărute.

— Am mai avut noi musafiri nepoftiți la bord și de altă dată, remarcă inginerul. De cele mai multe ori au fost inamici. Cele ce-am auzit în sate despre Lopez nu ni-l indică ca pe un om de foarte mare încredere.

— După părerea mea, pe vas nu sunt prea multe locuri unde să se fi ascuns, opină George. N-ar fi mai bine să cercetăm cu atenție vasul, tată?

— O să-ncepem cercetarea, după ce voi fi vorbit cu ultimul dintre oamenii mei, replică Farrow. Putea să se fi ascuns numai în magazie. Gândul de-a avea un pasager clandestin nu-i prea îmbucurător, dar nu trebuie să vedem prea în negru lucrurile.

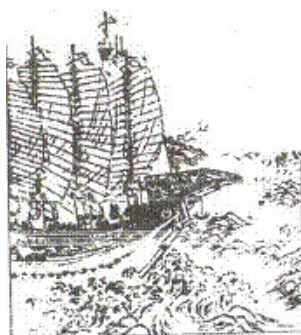
Atât de periculos nu poate fi. Nu știu din ce motiv, vrea el să părăsească insula, dar un motiv tot trebuie să existe.

Ultimii oameni pe care-i întrebă căpitanul mărturisiră și ei, că nu știu nimic despre incident. Așadar mai rămânea de cercetat vasul. Farrow îi convocă pe membrii echipajului, pe toți aceia care nu făceau de gardă și le spuse:

— Camarazi! N-aș fi pomenit deloc de peștele dispărut, dacă n-aș fi avut un motiv îndreptățit. Prin întrebările mele am vrut să mă asigur că nu m-am înșelat în presupunerile mele. Se pare că s-a strecurat un om la bord, care s-a ascuns undeva. Numai el putea să ia peștele, întrucât îi era foame. Nu pot ști despre cine este vorba, dar bănuiesc că este un anume Lopez, care nu se bucură de prea mult credit pe insula de unde am cumpărat fructe și pește. Putem pleca de la presupunerea că omul se va apăra dacă e descoperit. Noi nu vrem să-i facem nimic. Ne vom cerceta vasul pe partea dreaptă și stânga a sa, iar cea de-a treia coloană va veni din spate, astfel ca nimeni să nu poată scăpa. Așadar, înainte!

Cele trei coloane s-au format repede. Cercetarea începu de la proră.

N-a mai existat nici un colțișor necercetat, astfel încât se părea că nimic n-ar mai putea scăpa acestei percheziții generale.

III

UNDE SE ASCUNDE INTRUSUL?

PERCHEZIȚIA DURĂ APROAPE O ORĂ. Nu s-a găsit nici un pasager clandestin. În cele din urmă căpitanul Farrow trebui să admită că la bord nu se găsea nici un pasager ascuns. Clătinând numai capul, el părăsi echipajul și reîntră în sala de mese a ofițerilor.

Acolo se găseau deja ofițerii Rindow și Brun, la care li se alătură și George, care căutase pe cont propriu. La urmă sosi și Hagen, care avea o figură abătută, când spuse:

— Domnule căpitan, la bord trebuie să se găsească un pasager nedorit. Sau unul dintre marinari are acces de febră tropicală și-și permite glume proaste: îmi lipsește un costum și câteva rufe pe care mi le-am întins la uscat.

Mirați camarazii se uitară nedumeriți unul la altul. George începu să râdă:

— Asta-i chiar culmea! spuse el.

Chiar și doctorul Bertram nu-și putut reține o remarcă acidă:

— Bine măcar că fantoma nu mai umblă dezbrăcată, altfel doctorul vasului va mai trebui să trateze un pacient de răceală sau guturai.

— Era la locul lui costumul, întrebă căpitanul pe Hagen, atunci când am percheziționat vasul și-n special cabina ta, dragă Hagen?

— Să spun drept, n-am fost atent, veni șovăielnic răspunsul.

— Păcat! Am fi avut un punct de plecare dac-am fi știut când au dispărut lucrurile astea noi, remarcă înciudat căpitanul.

— Pasagerul clandestin ar fi putut penetra prin lucarna din spate a magaziei pentru combustibil, constată George. Atunci am fi putu căuta peste tot că tot nu l-am fi găsit.

Căpitanul Farrow se gândi câteva minute, după care trebui să-i dea dreptate fiului său.

— Ar fi putut să îndepărteze ochiul geamului. În timpul căutării nimeni n-a dat atenție acestui lucru. Pe-acolo putea intra și ieși în voie. Să mergem repede sus!

S-au grăbit cu toții înspre magazie. Inginerul Hagen aruncă numai o privire înspre lucarnă, după care adăugă:

— Firește! Șuruburile din interior sunt slăbite! A urcat imediat pe punte, când ne-a auzit cotrobăind pe jos. Cine și-ar fi imaginat că posedă atâta îndrăzneală ca să urce pe punte?

— Ar fi trebuit să ne gândim la asta, fu de părere Farrow. Așadar întreaga noastră muncă a fost zadarnică. Pe punte n-a rămas mult timp. Cin știe când a coborât iarăși și unde s-a pitit.

Înc-o percheziție a vasului? Nu! Renunț la asta. Aș neliniști echipajul degeaba.

— Eu aș zice că-i necesară neapărat o nouă căutare. Se pronunță Rindow, care se alăturase grupului de ofițeri. Poate avem mai mult noroc și propun să-ncepem cercetările de-aici din spate. Lucarna trebuie s-o avem tot timpul sub pază!

După o scurtă gândire, căpitanul își dădu acordul deși era clar că-i dis plăcea să-și deranjeze din nou oamenii.

Din nou împărțirea echipajului și Farrow nu făcu nici un secret din faptul că-și asuma greșeala în întregime de-a nu fi cercetat lucarna și chepengul adiacent din magazie.

Numai pe aici s-ar fi putut strecura musafirul nepoftit pe punte. Căpitanul le vorbi și despre ultima ispravă a omului și anume furtul costumului și lenjeriei inginerului Hagen.

Cu însuflețire s-au pornit cu toții să percheziționeze vasul, dar oricât s-au străduit, încercarea dădu pentru a doua oară greș.

Căpitanul pusese santinele pe punte și înăuntru magaziei pentru a supraveghea lucarna, ba și-n cabina de comandă lângă turn pusese trei oameni.

Venii rândul punții și harnașamentele celor două tunuri de la bord, unde la nevoie s-ar fi putut adăposti un om. Nici acolo nu se găsi nimic.

Căpitanului nu-i mai rămase nimic altceva de făcut decât de-a concedia a doua oară echipajul.

Santinelele rămaseră și urmară să fie schimbate cu regularitate. Farrow însuși împreună cu ofițerii săi, însoțit de George și doctorul Bertram reîntrară în sala de mese a ofițerilor unde ordonă să li pregătească o cafea tare.

Nimeni nu mai amintea de pasagerul clandestin. Dar cu toții se gândeau la acesta. George începu primul.

— Dac-aș fi fost în pielea omului nostru, când aș fi auzit că începe a doua căutare aș fi sărit peste bord și m-aș fi ținut de ceva pentru a fi transportat odată cu vasul.

Căpitanul se gândi puțin înainte de a răspunde.

— Chiar așa de imposibil nu e, George, în viață se întâmplă încă lucruri și mai și.

— Dacă m-ar lega cineva cu o frânghie strâns, aș putea cutreiera de la babord la tribord și să caut și noaptea, acum, după omul nostru, propuse tânărul.

— De unul singur este prea riscant, hotărî căpitanul. Dar împreună cu Petre, de ce nu?

Inginerul Hagen interveni:

— Omul nostru e un înotător excelent, domnule căpitan, atunci când va vedea că sunt explorați pereții vasului, va dispărea sub apă. Un om care-și bate joc și de rechini, va găsi

un mijloc ca să dispară, mai ales acum, pe timpul nopții. Propun să așteptăm până la ziuă și-apoi să încercăm cercetarea.

Propunerea inginerului găsi rezonanță în judecata căpitanului. Doctorul Bertram privea totuși lucrurile dintr-o altă perspectivă:

— În ciuda tuturor bârfelor auzite pe insulă, nu cred că omul nostru are ceva necurat pe conștiință. Dacă este curat, ar trebui el însuși să se arate. Ce părere ai, domnule căpitan?

Între timp, Petre, care bătuse inițial în ușă, anunță:

— Domnule căpitan, mi-am dat seama c-a dispărut un vechi revolver, pe care-l țineam pe peretele cabinei mele. Este o amintire de la tatăl meu și l-am purtat mereu cu mine. Nu era încărcat întrucât n-aveam gloanțe pentru el.

Căpitanului îi veni aproape să râdă dar situația era prea serioasă pentru asta. Ca să întreprindă a treia percheziție în noaptea asta era exclus, așa că zise:

— Vom întreprinde o a treia percheziție, dar pentru asta, vom aștepta lumina zilei și va trebui să-l găsim, altfel voi începe eu însumi să cred în fantoma lui Jan Brike, care mănâncă însă pește, se-mbracă-n costum și umblă încins cu-n revolver.

— La lumina zilei nu mai poate întreprinde astfel de matrapazlăcuri, adăugă Rindow.

— Voi atenționa oricum santinelele de pe punte să fie cu ochii în patru. E posibil să fie încă pe punte sau chiar în interiorul Dox-ului.

Farrow se ridică pentru a-și instrui el însuși oamenii și pentru a face o ultimă inspecție pe punte, după care voia să se ducă la culcare. Cei prezenți i-au urat „Noapte bună” și s-au retras în cabinele lor.

George se duse și el în cabina sa dar nu-l răbdă inima să rămână singur acolo. Ascultă până ce pașii tatălui său se estompară, semn că s-a-ndreptat înspre cabina sa.

Fără a fi văzut, își părăsi câteva minute mai târziu cabina și-o luă pe culoar înspre cabina de comandă. Apariția sa îi înspăimântă pe oamenii puși acolo de santinelă.

— Eu sunt, George, strigă fiul căpitanului. Nu pot dormi și vreau să mă plimb puțin pe punte.

Santinela aprobă dând din cap.

— Cine are-n seama sa postul de pază pe punte? întrebă George.

— La cârmă este Plundow, care tocmai l-a înlocuit pe Petre. La pupa este Robert iar la proră Killian.

George începu să urce cu-ndemănare scărița de fier. Plundow nu se sperie deloc, când George apăru brusc lângă el.

Îi spuse de intenția lui de-a coborî pe punte.

Plundow îl înștiință, prin semnale de fluier pe Robert și Killian, pentru ca aceștia să nu se înspăimânte la apariția bruscă a tânărului.

George se-ndreptă mai întâi înspre pupa submarinului.

— La posturi nimic nou, raportă marinarul.

— Robert, aş vrea să caut puțin de unul singur după pasagerul nostru clandestin. Cred că acum se lasă cumva târât de vas, dar se ridică din apă curând. Nu va trebui însă să te vadă, așa că te rog să te ascunzi undeva lângă turn. Eu mă voi ascunde lângă turnul de la pupă. Poate că vom reuși amândoi să-l luăm prin surprindere.

— N-ar fi rău deloc, domnule George, șopti marinarul. Voi băga de seamă să nu fi surprins, dacă mă pitesc acolo, lângă peretele turnului, voi putea păstra sub observație turnul de la pupa.

— Numai nu te grăbi cu nimic! îl preveni George.

Tânărul purta un pulover negru și nu putea fi remarcat ușor în întuneric, mai ales dacă se pitea lângă turnul amintit. Firește, mai rămânea și posibilitatea ca străinul să nu se mai afle în apă ci să se fi agățat de vreuna din gratiile balustradei, de unde putea supraveghea orice mișcare pe punte. În acest din urmă caz ar fi putut fi și martorul ultimei convorbiri a lui George cu santinela.

Oricum tânărul se piti lângă turn și-ncepu să pândească în întuneric. Se obișnuise cu valurile care se loveau de punte și spera să-l deosebească de orice alt zgomot suspect.

Timpul începu să se scurgă foarte încet. I se părea că stă la pândă de două ore, ca să constate după cifrele luminoase de pe cadranul ceasului său că n-a trecut mai mult de o jumătate de oră.

Pân-acum nu percepuse nici un zgomot suspect.

Dacă Lopez era însă în apă cât putea oare să reziste? Dacă nu avea trupul uns cu grăsime, nu prea mult. Sau să fi îndrăznit Lopez să se ațină chiar pe lângă elice, un de era deosebit de periculos din cauza vârtejului de apă care l-ar fi putut mâna către o moarte sigură?

George putea distinge chiar la lumina slabă a stelilor conturul vasului, așa că ar fi putut recunoaște repede un corp care s-ar fi azvârlit pe punte. Din nou mai trecu o jumătate de oră.

Curând se vor schimba santinele. Atunci se va produce o mică agitație care-l va împiedeca pe intrus să se urce pe punte.

Tânărul se înfuriase deja că omul nu-ndrăznea să se arate. Prea multă răbdare nu poseda el oricum. Pentru a-i rămâne treaz interesul, lucrurile trebuiau să se-ntâmple cu el în

cascadă. Tocmai era pe punctul de a se gândi dacă nu era mai bine să renunțe și să se-ntoarcă în cabina sa când distinse în murmurul valurilor un zgomot deosebit.

Întrucât zgomotul îl percepuse-n spatele lui se-ntoarse repede, tocmai la timp pentru a vedea o umbră cum se strecoară la o anumită depărtare.

Fără să vrea se ciocni de țeava tunului când dădu să se ridice brusc. George strigă înspre umbra aceea lunecătoare fără a-și trage de la brâu pistolul. Un timp auzi tropăitul pașilor marinarului Robert care-i venea în ajutor pe punte.

Dar cel interpelat fusese mai rapid. C-o îndemânarea de felină lunecă înainte și-o secundă mai târziu îl înghiți întunericul. George vru să se grăbească luând-o după el, își frână însă pașii întrucât nu prea știa încotro s-o apuce. Robert și ajunsese lângă el și-l întrebă ce se întâmplă.

— Străinul a apărut în fine. A dispărut în direcția tribord, mai precis înspre balustrada acestuia.

Marinarul Robert o porni într-acolo în fugă. Lopez era însă mai viclean. Ceea ce George n-ar fi crezut posibil se întâmplă.

Omul cuteză chiar să-l strige, iar vocea sa venea de la babord, în cea mai pură limbă engleză:

— Cârmiți îndată spre babord într-un ocol larg, cel puțin două sute de metri către sud. Înaintea noastră se găsește o conglomeratie de stânci subacvatice, vasul se îndreaptă acum direct înspre ele!

Să fie oare adevărat? Sau omul să fi strigat numai pentru a-și acoperi manevrele următoare?

George raționează la repezeală. Chiar dacă nu era adevărat, Plundow putea mai târziu să revină la cursul inițial. Se hotărî să-l strige pe Plundow din turn, să facă cuvenita manevră cerută de misteriosul lor pasager.

Imediat după aceea se-ndreptă înspre balustrada de la babord dar nu mai descoperi pe nimeni acolo. Reuși să vadă-n apă doar dâra de spumă pe care-o lăsase Dox-ul după ce timonierul făcuse manevra sugerată de George.

Acum putea să distingă și el dărele de spumă albă mult mai groase provocate de valurile care se ciocneau de stâncile uriașe, care se găseau exact în direcția în care se îndrepta Dox-ul până-n momentul acela. Valurile, care se spărgeau de crestele acestora aveau o înălțime de cel puțin un metru și fără avertismentul sosit în ultima clipă minunatul corp al Dox-ului lor s-ar fi ciocnit de stâncile sus amintite.

Pentru a-i da de înțeles omului că echipajul submarinului nu-i e potrivnic, George strigă pentru a fi auzit departe în întuneric:

— Îți mulțumim, domnule Lopez. Ne-ai cruțat de pagube grele. Te rugăm să vii pe punte și-ți garantez că nu ți se va întâmpla nimic rău!

Tânărul nu primi nici un răspuns, deși își repetă rugămintea de mai multe ori și de fiecare dată îl asigură pe Lopez că nu va păți nimic rău.

— Dar ce se-ntâmplă aici? auzi deodată-n spate George binecunoscuta voce a tatălui său.

Prin manevra bruscă pe care-o făcuse vasul, căpitanul se deșteptase. Se-mbrăcase sumar și urcă-n turn, de unde sări pe punte când îl auzi pe fiul său strigând.

Acesta îi povesti repede ce se-ntâmplase și concluzionă:

— L-am chemat de mai multe ori pe nume și l-am asigurat că n-are de ce se teme de nimic.

— Asta a fost o greșală, George, zise căpitanul. Ai auzit tu de la Manuel și Diaz că acest om este foarte mândru. Chemându-l pe nume și-a dat seama că suntem la curent cu tot ce se spune despre el și prin urmare asta l-a speriat.

Abia acum se va păzi să se arate.

George se uită cam încurcat în pământ, după care spuse cu părere de rău:

— Ai dreptate, tată, am acționat impulsiv, nu m-am gândit la asta, acum se va ascunde și mai bine și nu se va mai arăta. Dar nu poate rămâne ascuns pe toată durata traversării Atlanticului. Îl vom găsi noi până la urmă.

— Mâine dimineată vom vedea ce e de făcut, dar acum repede înăuntru la culcare! Intențiile tale au fost bune, numai c-au dat greș, îl consolă Farrow.

Tulburat, fiul își urmă tatăl, coborând scărița în interiorul cabinei de comandă și de aici, în cabina sa, unde voia să se culce într-adevăr. Cu tinerețea lui, uită cele întâmplate, așa că adormi repede.

Se trezi de-abia când se luminează de ziuă, făcu rapid un duș, frecându-se zdravăn cu apă rece, apoi se-mbrăcă cu hainele pe care și le pregătise de cu seară lângă pat.

Merse-n sala de mese să-și ia repede micul dejun pentru a se putea urca cât mai repede pe punte. Apăru primul acolo. Petre îi aduse apoi o cafea.

După câteva minute, intră-n sală și căpitanul împreună cu cei doi ofițeri ai săi, lor alăturându-li-se curând și Hagen.

— Sper că nu te aștepti să-l întâlnim prea curând pe domnul Lopez, spuse tatăl său, după ce-i ură „bună dimineată”, la care dădu un răspuns și tânărul, te-ai sculat mai degrabă decât îți era obiceiul.

— Sunt foarte nerăbdător și curios totodată ce se va întâmpla azi în legătură cu problema noastră și n-am vrut să-

mi scape nimic.

— Ținând cont de serviciul imens pe care ni l-a adus astă noapte prin avertismentul său, nu-l vom livra în nici un caz autorităților, chiar dacă s-ar dovedi adevărate toate zvonurile cu privire la el, mărturisi căpitanul. I-aș acorda ocazia când am fi ajuns în dreptul unei insule de-a înota până acolo.

— După experiența pe care am avut-o cu el până acum, sunt sigur c-ar reuși, spuse doctorul turnându-și o a doua ceașcă de cafea, pe care, după obiceiul său, fără lapte, o bea însă îndulcită. E un om cu tabietul deosebit, ce părere aveți, domnule căpitan?

Celor prezenți nu le-a mai rămas decât să-ncuviințeze. Micul dejun se termină repede, mai repede decât oricând. Căpitanul își împărți din nou oamenii în trei echipe separate pentru a reîncepe cercetările. Nu era exclus ca pe timpul nopții. Lui Lopez să-i fi reușit să se strecoare neobservat înăuntru submarinului.

— Pot să plec împreună cu Petre, între timp, să cercetez cei doi pereți laterali ai vasului, tată?

— Dacă crezi că vei avea mai mult succes afară, n-am nimic împotriva, veni răspunsul. Mai întâi postează santinela lângă lucarna cu pricina.

— La pupă nu mai e necesar, stabili George. Acolo voi cerceta eu mai întâi, împreună cu Petre. Și va dura o vreme.

— Presupui că s-ar putea aține pe-acolo? întrebă căpitanul.

— Da, întrucât la viteza pe care-o dezvoltă acum Dox-ul, nu se poate ține prea mult pe lângă pereții acestuia.

Petre apărură lângă tânăr.

— Să luăm și-o frânghie, Petre. Poate că va trebui să mă lași peste balustradă, pentru a-i căuta ascunzătoarea musafirului nostru. Vezi cum umbli cu ea, să nu te vadă tata. Nu cred că ne-ar da voie, îi spuse George prietenului său.

Petre, care-i îndeplinea orice dorință protejatului său, dădu numai din cap și dispăru zâmbind în direcția magaziei. George se urcă în turn, îl salută pe omul de lângă cârmă printr-o strângere prietenească de mână și-i împărtăși că începuse căutările după omul lor, iarăși.

Din turn, tânărul sări cu-ndemânare pe punte. Mai întâi, privi cu atenție în jur, de la pupă la proră, până la omul care făcea pe santinela la proră și care tocmai urcase pentru a-și lua postul în primire.

Căpitanul voia să se asigure și postase și aici un om.

Tânărul o luă înspre pupă, cercetând din nou harnașamentul tunului, dar așa cum se așteptase, nu descoperi pe nimeni acolo. Se-ntoarse de-a lungul grilajului de fier al balustradei Dox-ului și se aplecă într-un loc pe care-l crezu potrivit, mult

peste bară. Privi cu atenție valurile înalte provocate de mișcarea elicei.

Era aproape imposibil ca un om să se ațină în imediata apropiere a acestuia.

Înotătorul trebuia să se ațină mult lateral și să se supună mai degrabă presiunii apei decât valurilor înspumate care erau produse artificial de mișcarea rotorului.

Petre i se alătură curând aducând o funie destul de trainică, dar nu prea lungă, al cărui capăt îl și aruncă peste bastingaj.

După ce capătul frânghiei fu apucat de curentul puternic și purtat de departe de valuri. Petre făcu o grimasă și-i spuse prietenului său mai tânăr.

— Aici nu poți să te coborî, domnule George. Este absolut exclus ca aici să se poată ține de perete un om.

George, care fusese martor la manevră, îi dădu dreptate.

— Văd și eu asta prea bine, Petre!

IV LOPEZ VORBEȘTE

GEORGE CĂUTĂ MAI DEPARTE, de-a lungul bastingajului.

— Aici lângă îmbucătura asta rotundă a peretelui, după pupă îmi pare că e poziția cea mai liniștită, stabili el.

— Și de-aici barele de fier pentru cârmă, observă și Petre, care-l însoțea de-aproape pe tânăr. De-aceasta dată ar fi putut să se surprindă intrusul, ținând cont că presiunea apei e cea mai scăzută. Cred c-am găsit locul cel mai potrivit. Vrei să cobori acum, domnule George sau s-o fac eu, întrucât vreau să-mi recuperez cât mai repede revolverul, amintirea pioasă a tatălui meu?

— Nu, Petre, lasă-mă pe mine. Mie mi-a venit primul ideea și vreau s-o pun în practică.

Petre ridică din umeri ca și cum ar fi voit să spună „nu se știe niciodată” dar nu-și exprimă în vreun fel gândurile. În același moment răsună în spatele celor doi o voce adâncă:

— Cruțați-vă efortul, domnilor. M-ați descoperit doar, așa că o să mă arăt singur.

Cei doi se-ntoarseră pe călcâie. Dinspre tunul de la tribord apărură un alb bărbos, de-o constituție zveltă, care ținea în mână revolverul lui Petre, în mâna dreaptă și căruia costumul și lenjeria inginerului Hagen îi veneau ca turnate.

Calm, îi dădu înapoi revolverul stăpânului său de drept, așadar lui Petre, făcu o plecăciune scurtă și spuse:

— Mă numesc Lopez Aranga și-ați auzit destule despre mine pe mica insulă, unde ați târguit pește și fructe. Depinde de dumneavoastră ce credeți despre toate astea și ce nu.

George privi-n ochii negri ai omului din fața sa și-și dădu seama ca și Petre de altfel, că aveau în fața ochilor un om cinstit. Un om cu astfel de ochi nu puteau jefui turiștii, așa cum se vorbea despre el.

Cuprins de avânt, tânărul îi întinse omului din fața sa mâna, spunându-i cu voce caldă.

— Mă bucur nespuse să te cunosc, în sfârșit, domnule. Mă numesc George Farrow și sunt fiul căpitanului acestui vas. N-am crezut niciodată serios bârfa acestor bravi negustori de pe insulă. Înțeleg că pentru demnitatea dumitale ai ținut să demontezi de unul singur toate bănuielele.

Peste figura întunecată a omului din fața lor apărură o geană de dezgheț.

— Ai dreptate, domnule Farrow. Ar fi trebuit numai să indic vaporul pe care l-au luat călătorii pentru a ajunge dintr-o insulă în alta sau dintr-un port în altul, pentru a mă dezvinovăți. Dar

puteam prin asta să mă disculp definitiv? Cheamă-l, rogu-te pe tatăl dumitale, pentru a nu mai continua cercetările zadarnice înăuntru vasului.

George îi strigă marinarului din turn, ca să-i dea de știre tatălui său că Lopez s-a predat de bună voie. Nu mult timp după-aceea, Farrow urmat de ofițerii săi, de doctor și inginerul Hagen apărură la punte și-l înconjură pe Lopez Aranga.

Căpitanul îl salută pe pasagerul lor „clandestin” cu căldură, după ce-l examinase pe scurt și pătrunzător, spunându-i zâmbind:

— Ne-ai ținut cu răsuflarea tăiată, domnule Lopez. Dar unde te-ai ascuns, după întâlnirea pe care ai avut-o cu rechinul?

— Mi-am vândut casa de pe insulă, fără ca locuitorii din oraș să fi prins de veste, povesti Lopez Aranga. Bani i-am trimis în Mexic. Acolo trăiește fratele meu și la el vreau să ajung. Știu că toți acești călători despre care se spune că i-am jefuit încă în acest an, vor să viziteze insula din nou. Le-am scris tuturor și mi-au răspuns cu plăcere. După ce am scăpat de rechin, am ajuns în apropierea vasului dumneavoastră și am profitat de ocazie să mă țin de barele de fier ce duc la cârmă. În felul acesta am ajuns și eu înapoi la insulă. În timp ce erăți pe uscat, am găsit o ocazie potrivită de-a pătrunde în interior, unde am, găsit din fericire ușa magaziei de combustibil deschisă. Am luat costumul și revolverul, din prevedere am slăbit șuruburile lucarnei de sus pentru a avea asigurată o porțiță de scăpare. N-aș fi putut fi descoperit prea curând dacă nu mi-ar fi fost atât de foame încât să fur silit un pește, cu ocazia aceasta unul dintre marinarii dumneavoastră m-a văzut.

— După care, în timp ce căutam în interior, te-ai strecurat din nou pe punte, interveni căpitanul. Ai intrat apoi din nou în apă? Dar unde au rămas hainele și revolverul?

— Sub harnașamentul tunului, întrucât am presupus că nimeni nu va căuta acolo, apoi m-am cufundat din nou în apă, așa cum ați presupus. Azi, înainte de ivirea zorilor am ieșit din nou pe punte, întrucât nu mai puteam să rezist mult în apă.

Mi-am scos repede costumul și l-am ascuns sub harnașamentul tunului. De-ndată ce-am auzit că fiul dumneavoastră mă socoate un om cinstit, am ieșit la iveală. M-am păstrat înainte pitit după tunul de la pupă, amărât fiind și supărat pe toți oamenii. M-aș fi apărat astfel în orice caz, dacă m-ați fi atacat, chiar dacă revolverul nu mi-ar fi servit la nimic.

Căpitanul Farrow se arată destul de contrariat când spuse:

— Un zvon sau o bănuială nefondată poate scoate din echilibru un om normal. Acum timpul petrecut pe insulă a rămas în urmă. Fii binevenit pe vasul meu! Te rog să fii musafirul nostru pe durata călătoriei până-n Mexic, unde vrem

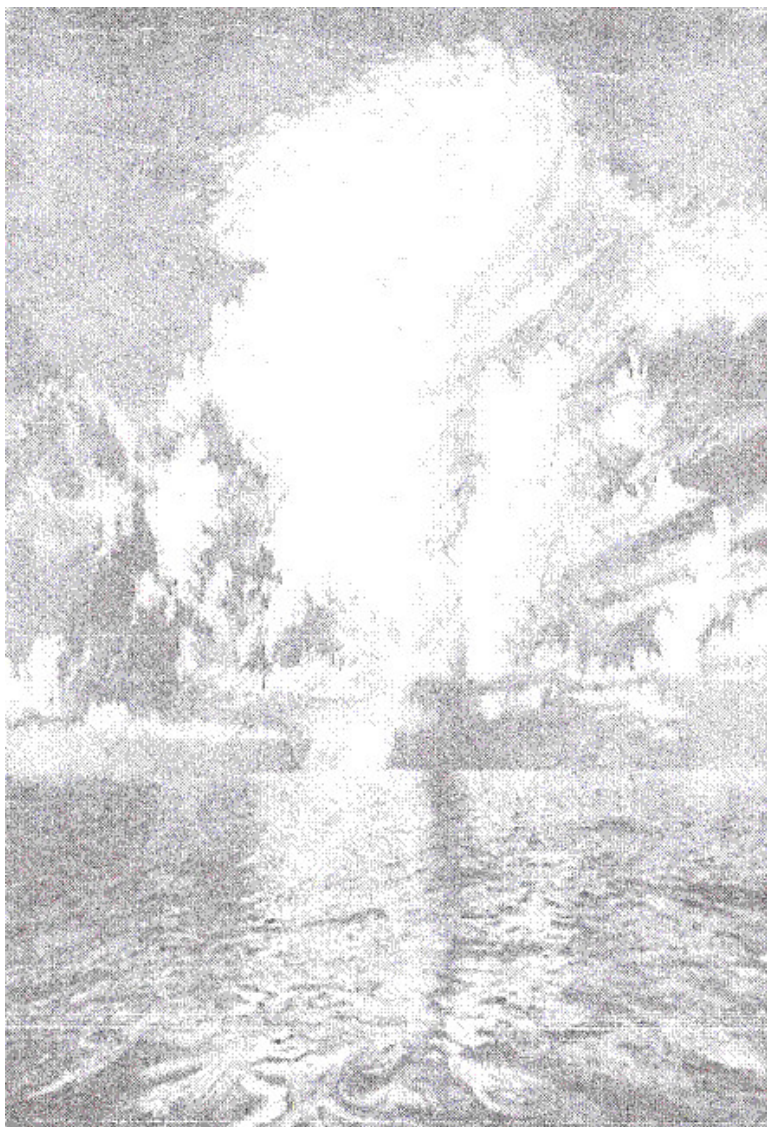
să ajungem și noi. Prea simplu nu e, firește, să călătorești cu-n submarin. Sunt sigur că ai auzit de numele meu și de faptul că aliații și mai întâi de toate francezii, mă urmăresc cu înverșunare.

— Bineînțeles c-am auzit de dumneavoastră, îl asigură Aranga și vă pot spune că mă bucur în mod deosebit c-am ajuns tocmai pe vasul acesta. Aveți toată admirația mea! Primesc cu recunoștință și bucurie invitația dumneavoastră, dar am o rugămintă pentru a cărei îndeplinire v-aș fi foarte recunoscător.

— Vino cu noi, domnule Lopez, în sala de mese să iei masa cu noi, acolo, ne vei putea spune-n liniște tot ce ai pe suflet, îi propuse căpitanul Farrow.

— Pentru invitația la masă, chiar că vă sunt recunoscător și un zâmbet îi miji pe fața lui gravă, întrucât de când m-ați văzut în mare n-am mai mâncat deloc ca lumea, cu excepția peștelui, pe care l-am luat.

În sala de mese, spre care porni căpitanul împreună cu Lopez și camarazii de pe punte. Petre le aduse un mic dejun copios, pe care Aranga îl aprecie foarte mult. După ce se sătură, se gândi câteva clipe și-apoi începu să povestească.

— Rugămintea pe care v-o formulez e destul de deosebită și printre majoritatea oamenilor n-aș găsi înțelegere, cu excepția dumneavoastră. Cred c-am găsit pe-o insulă singuratică, îndepărtată de orice trafic maritim de linie, o mină bogată de aur. Înainte cu trei ani, am întreprins cu un cunoscut o călătorie mai îndepărtată c-o barcă cu motor. Un uragan puternic ne mână înspre sud-vest. Ne credeam pierduți întrucât ambarcațiunea noastră părea o coajă de nucă în dezlănțuirea elementelor naturii. În cele din urmă am ajuns de-am descoperit o mică insulă despre care prietenul meu, căpitan de vas, care străbătuse toate mările spuse că-i e complet necunoscută. Pe moment, asta avea importanță, am ajuns pe partea de vest a insulei, unde eram adăpostiți oarecum de furtună și-am debarcat acolo. O pădure deasă domina insula sau ceea ce vedeam din aceasta. Am găsit copaci care cresc în Africa, animale și păsări ca acolo, am făcut o incursiune pentru a culege fructe pentru nevoile noastre. Desișul era foarte încâlcit astfel încât a durat o oră întreagă până am ajuns la un

platou stâncos. Mă descurc în ce privește aurul și minele aurifere, întrucât am trudit în Africa și California în această branșă. Mi-am dat seama după ce-am privit pentru prima dată pietrele că dădusem peste un sol aurifer. Mai târziu, am găsit bogate filoane aurifere. Am căutat peste tot, pentru a da de căutătorii de aur și astfel am dat de-o cărare bine întreținută. De-ndată ce-am pășit pe ea am fost întâmpinați de-o grindină de săgeți, nu i-am văzut pe atacatori și noi n-aveam arme la noi, așa că ne-am căutat salvarea-n fugă. Chiar înainte de-a ajunge la barca cu motor, prietenul meu fu atins în spate de o săgeată. Am reușit să-l târâi până la barcă și să plec. O ploaie de săgeți căzu în urma mea, a căror vârfuri erau din aur pur.

V INSULA MISTERIOASĂ

NIMENI DE PE VAS NU ERA ENTUZIASMAT și mai nerăbdător decât George.

O insulă misterioasă, cu-n popor de băștinași care foloseau săgeți cu vârful de aur, era tocmai pe gustul său. Și pe deasupra o mină de aur, aventurierul din el nu-și putea dori mai mult.

Aproape întreaga durată a călătoriei și-o petrecu în turn, nedezipindu-și ocheanul de la ochi. De-abia când întunericul pogorî peste valuri, descoperi el la orizont un punctuleț întunecat ce nu putea fi decât insula. Strigătul său de bucurie îl determină pe omul de la cârmă să-l întoarcă din drum pe căpitan, care era pe punctul de-a se întoarce în interiorul submarinului.

Împreună cu căpitanul apăru pe punte Aranga, doctorul, Rindow, Brun și Hagen.

— Înainte, acolo se vede deja insula, strigă George.

Clătinând numai capul, căpitanul își duse ocheanul la ochi. După un timp spuse:

— Văd doar un mic punct întunecat. Ar putea tot atât de bine să fie o ambarcațiune, ca și o insulă sau chiar o stâncă. Puteai să mai aștepți cu strigătul tău de avertisment încă o jumătate de oră, George!

Aranga îl rugă pe căpitan să-i împrumute pentru câteva secunde ocheanul. Când și-l luă de la ochi, se pronunță:

— Fiul dumneavoastră a avut dreptate. Pot recunoaște deja unii copaci de pâine, atât de dragi maimuțelor care înconjoară jungla ca un brâu, de jur-împrejur. Insula însăși se ridică ca un proiectil, are forma unui glonț, așa apare ea din mare. Cred c-avem în fața noastră insula adevărată.

Căpitanul își duse încă o dată ocheanul la ochi și după o minuțioasă cercetare, spuse:

— Acum pot s-o recunosc și eu. Așadar, asta este insula misterioasă, ciudat că-n afară de băștinași nimeni nu știe de aur.

— Această linie maritimă e rar frecventată. Poate că-n nord, mai departe, sau chiar în sud, traficul de vapoare să fie mai mare. De continent iarăși e departe pentru ca o barcă de pescuit s-ajungă până aici.

— Dacă fauna și flora sunt aidoma celor de pe continent, susținu doctorul, atunci, probabil că acum câteva mii de ani sau poate milioane, un cutremur de pământ a separat-o de pământul mamă.

— Așa mi-am explicat și eu lucrurile, fu de acord Aranga.

— Sunt curios în ce fel de dezvoltare e lumea animală. Dacă ruptura de continent s-a produs de multă vreme, lumea animală, maimuțele și păsările trebuiau să cunoască o dezvoltare proprie.

Doctorul era numai foc și pară, mânat de curiozitatea științifică de-a ajunge cât mai repede la insulă, așa încât îl rugă pe căpitan să grăbească mersul, astfel încât să poată debarca încă înainte de apusul soarelui, în speranța de-a străbate cel puțin o parte din insula cu pricina.

Căpitanul acceptă zâmbind sugestia doctorului și dădu ordinele convenite prin portavoce să se ambaleze și compresoarele.

Aranga constată cu uimire, cum Dox-ul se opintea literalmente înainte, accelerându-și considerabil viteza.

— În materie de tehnică, nemții sunt cu-n pas înaintea altor popoare, laudă Aranga submarinul și echipajul său.

— Poate că nu e tocmai bine formulat, zâmbi Farrow. Cu siguranță nemții datorează multor popoare civilizate ale planetei multe investiții și îmbunătățiri în probleme de tehnică. Dat tot atât de important, muncitorul german este serios și harnic în ceea ce face. Ceea ce face acesta durează, așa putea spune, în înțelesul relativ al cuvântului, pentru o veșnicie.

— Adică cel puțin pentru veșnicia vieții noastre întregi, zâmbi, la rândul lui, Aranga.

— Acest lucru se aplică și-n ce privește echipajul navelor, continuă Farrow. Ideea începută, gradul lor de instrucție este foarte ridicat.

George, între timp, nu-și luă ochii de la insula, pe care-o putea vedea acum cu ochiul liber.

— O coloană de fum se ridică drept în sus de pe insulă, tată, strigă acesta. Să fi observat indigenii sosirea noastră și-și anunță evenimentul în felul lor?

— Asta ar fi ceva similar cu ce se-ntâmplă în insulele Solomon, observă doctorul. Acolo triburile izolate își dau de știre tot prin trâmbete de fum.

— Să sperăm că nu ni pregătește o primire „fierbinte”, spuse gânditor căpitanul. Poate că e mai bine să așteptăm căderea întinericului pentru a debarca. Dacă trâmbetele de foc anunță într-adevăr sosirea noastră, atunci înseamnă să băștinașii dispun de ochi foarte ageri.

— N-ar fi mai bine să ne scufundăm și-n felul acesta să ajungem la insulă? Periscopul nu-l vor putea descoperi nici ochiul celor mai ageri băștinași.

— Păi, s-o facem și pe asta, spuse căpitanul, dând ordinele necesare.

Toți cei prezenți în turn și pe punte coborâră în interiorul vasului și se asigurară încă o dată că totul era în ordine. Câteva minute mai târziu, submarinul ajunse sub apă și se apropie de insulă, în vreme ce numai o bucată din periscop rămăsese deasupra apei. În noua situație, firește că viteza se încetini, întrucât nu mai puteau lucra, decât electromotoarele. George rămăsese lipit de tatăl său, care deservea periscopul și-l întreba-n fiecare clipă dacă se vede insula mai clar și cât mai rămăsese până la aceasta.

Trecu însă o jumătate de oră până ce căpitanul putu spune:

— Acum se poate recunoaște clar țărmul, copacii sunt dispuși ca pe litoralul african, iar plaja e parțial netedă, parțial pietroasă și stâncoasă.

— Probabil că avem de-a face cu sol vulcanic, murmură doctorul Bertram ca pentru sine. Devine tot mai interesant. Mina de aur s-a format poate din solul submarin dar vom mai vedea!

Un timp căpitanul păstră tăcerea, scrutând totul prin ochean cu atenție, apoi făcu un semn de surpriză.

— Am văzut câțiva indigeni. Par să fie într-adevăr negri, nu sunt înalți deloc, mai degrabă pitici. Așadar insula se înrudește cu Congoul African, întrucât acolo trăiesc neamurile de negri pitici.

— Și acolo trebuie să se fi produs de asemenea catastrofa naturală care a dus la desprinderea acestei bucăți uriașe de pământ, trase repede concluzia doctorul Bertram. Triburile negre congoleze nu sunt privite ca dușmani cu care să te pui ușor. Cunosc toate tipurile de otrăvuri pe care le folosesc la vânatoare și război. O știm din propria noastră experiență. Își otrăvesc mai ales vârfurile săgeților lor.

— Nu cred că la vârfurile de aur ale săgeților se poate lipi otravă, spuse gânditor căpitanul.

— Asta depinde de forma săgeților și de prelucrare, teoretic e posibil, oferi doctorul răspunsul.

— Iată un motiv în plus de a aștepta căderea întunericului și-apoi să încercăm să debarcăm, concluzionă căpitanul. Întunericul este temut de triburile africane de negri, întrucât, în imaginația lor e populat de fantome. Vom putea cu ajutorul lămpilor să coborâm în adâncul minei, căutând minereul. Putem lua și probe, apoi din Mexic, domnule Aranga, vei putea forma o echipă pentru a lua în stăpânire exploatarea.

— N-ați vrea să fiți dumneavoastră înșivă părtașul, domnule Farrow?

Căpitanul Farrow scutură numai capul și zise:

— Nu prea, ca să fiu cinstit. Noi am agonisit de-a lungul numeroaselor călătorii o mulțime de lucruri valoroase pe care le putem oricând transforma în monede sunătoare, așa că ne bucurăm de norocul de-a ne înființa viitoarele noastre expediții pentru o lungă perioadă de timp de aici înainte.

— Sunt gata totuși de-a vă ceda o parte din afacere, îl asigură Aranga. Dar cu privire la acest subiect, mai putem discuta pe drumul de întoarcere către Mexic.

— Mai întâi să vizităm insula, zise Farrow, care refuză de la început tentația de a-și spori avutul prin conversia unei părți din aur, în reali, moneda curentă a spaniolilor.

— Domnule Aranga, ai putea să ne indici cu aproximație locul unde ai debarcat acum trei ani? îl întreabă căpitanul pe spaniol, după ce submarinul făcu o mică cotitură spre sud și Farrow rugă pe musafirul său să privească coasta cu atenție prin ochean.

După ce studie o vreme coasta, acesta spuse:

— Suntem chiar în apropierea aceluși loc. Aici unde cresc arborii aceștia uriași de pâine, barca noastră cu motor s-a lovit de coastă. Desișul pare și mai des și încâlcit decât era acum trei ani.

— Asta nu-i nici o nenorocire, râse căpitanul. Avem noi ceva experiență în astfel de lucruri și dacă mă gândesc la Petre și Kard, chiar specialiști. Prea mare nu poate fi nici brâul acesta de junglă.

— Mina de aur este foarte aproape îndărătul acestei perdele vegetale, îl informă Aranga.

— Atunci o să croim destul de repede poteca, mai adăugă căpitanul.

În timp ce Farrow vorbea cu spaniolul, George preluă observația la periscop.

Insula se afla la o depărtare de numai 250 de metri. Paralel cu vasul, Dox-ul se strecura lin, acum putându-se distinge coasta împădurită. Plaja era vizibilă doar pe alocuri, în rest

masa vegetală înainta până-n apropierea apei. Dintr-o zonă a plajei apărură brusc trei siluete brune, înarmate cu arcuri uriașe. Piticii, că așa arătau, țineau în mâna stângă săgeți cu vârful scânteietoare, semn că erau făcute cu adevărat din aur. Poate că era singurul metal exploatat pe insulă.

Cei trei negri priveau cu-nfrigurare înspre nord-vest, minunându-se probabil că vasul, pe care-l văzuseră de la o oarecare depărtare a dispărut. Priveau cam dezamăgiți. Poate că-și doreau vizita unor străini, întrucât nu pe toți îi bănuiau de intenții dușmănoase.

George făcu loc doctorului pentru ca acesta să privească.

După câteva momente, acesta exclamă:

— Pitici, pitici adevărați, ceea ce confirmă desprinderea insulei din Congoul african. N-am putea să-i amețim pe acești sălbatici pentru 24 de ore cu o grenadă gaze? În felul acesta vom putea cerceta totul în liniște și munca ne-ar fi considerabil ușurată.

— Piticii s-ar minuna mai mult la deșteptare de ce li s-a întâmplat, râse George și flămânzi cum vor fi nu vor crede cum de-au reușit să doarmă 24 de ore.

— Vom căuta să vedem pe timpul nopții cum ne vom descurca și fără grenadele cu gaze, hotărî căpitanul. Folosirea grenadelor trebuie să rămână ultimul mijloc la care putem recurge pentru a ne salva pe noi înșine. Se mai văd negrii?

— Vorbesc foarte agitat între ei și arată încontinuu înspre mare, spre nord-vest, unde ne-am scufundat. Acum se retrag în tufișuri. Se pare că se folosesc de-o cărare care duce-n satul lor, locul unde se află ceva mai la nord de zona arătată de Aranga la debarcarea lor.

— Chiar pe timpul nopții va fi periculos să debarcăm.

În apropierea potecii negrii ar fi putut instala dispozitive care să le indice iminenta noastră prezență. Dacă vrem s-o facem totuși, atunci ar trebui să ne croim noi o cu totul altă potecă.

Începuse înserarea care la această latitudine dura numai foarte puțin.

Căpitanul trecu din nou la periscope pentru a cerceta cu exactitate locul unde trebuiau să debarce. Lăsă vasul să mai navigheze puțin, după care dădu comenzile de stopare.

— Acum putem să ne luăm cina în liniște, propuse el va mai trebui să așteptăm cu debarcarea până ce piticii se vor fi culcat. După ce ne vom ridica la suprafață, vom lansa la apă două bărci de aluminiu întrucât nu e cazul s-apropiem Dox-ul prea mult de țărm. Câțiva oameni vor fi de ajuns să facă primele cercetări.

George mănca cu poftă dar în grabă. De-abia putea aștepta să pășească pe solul insulei. Căpitanul râse de nerăbdarea lui, zicându-i:

— Ei, George, dă-i drumul! Când ne ridicăm la suprafață, pune să se monteze două bărci ușoare de aluminiu. Venim și noi repede. Petre o să te ajute.

George părăsi sala de mese. Puțin mai târziu submarinul începu să se ridice, marinarii transportau bucăți din bărcile portabile de aluminiu pe punte. Dar abia o oră mai târziu, apărură căpitanul cu ceilalți camarazi, care doreau să se îmbarce. Nerăbdarea lui George crescuse între timp la paroxism.

În afară de căpitan, doctor, Aranga, Petre și Kard au mai fost luați doi marinari, care au fost hotărâți prin tragere la sorți.

Cu ușoare mișcări de vâsle, bărcile s-au apropiat de insulă, dar locul ales de căpitan pentru debarcare era presărat cu pietriș abrupt. Malul se ridica cam o jumătate de metru de suprafața mării. Și-au priponit bărcile între stâncile colțuroase pentru a nu fi luate de reflux. George se cățără primul pe uscat, urmat de ceilalți, măsură suplimentară de precauție.

Încordați, au scrutat întunericul dar nu se auzea nimic. Precaut George se apropie de desigurul care-i stătea în față, când o lovitură puternică o primi în brâu cu arme, cu care era încins. Se aplecă și se ridică de jos cu o săgeată care din fericire nimerise-n acest loc. George se-ntoarse strigându-le „Atenție”. Așadar, piticii nu se temeau de întuneric și ocupaseră desigurul pe timpul nopții. Vedeau probabil ca pisicile în întuneric.

Câteva minute mai târziu, începură să zumzăie-n jurul lor săgețile, astfel încât camarazii n-avură de ales și s-au aruncat la pământ. O ploaie de săgeți se abătu asupra lor din tufișuri.

— La bărci, strigă căpitanul.

Repede, acestea fură puse pe apă și mâunate de Petre și Kard. Se-ndepărtară atât de repede încât numai câteva săgeți căzuseră în barcă. Din fericire, nimeni nu fusese rănit. Erau aproape de submarin când Aranga strigă:

— Mi se pare c-am fost lovit de-o săgeată, o simt abia acum.

Fu dus la infirmerie, pentru a se stabili dacă vârful săgeții fusese otrăvit. Între timp, George și Petre adunară toate săgețile căzute-n barcă. În timp ce bărcile se demontau, căpitanul dădu ordinele necesare pentru a se îndepărta de insulă. Curând veni anunțul că săgețile n-au fost otrăvite. Rana lui Aranga era adâncă dar pătrunsese doar în carne. Trebuia tratată, întrucât la această latitudine toate rănilor sunt periculoase. Se putea produce o infecție, așa că doctorul îi făcu pacientului o injecție cu antitetanos.

Deodată se auziră de afară bubuituri și detunături. George voia să-i propună tatălui său să uite de insulă, dar căpitanul nu-l mai ascultase. Farrow comandă:

— Cu toate motoarele înainte! Porniți compresoarele!

— Ce s-a întâmplat? întrebă George.

Farrow nu mai trebui să-i dea nici o explicație lămuritoare lui George.

La început George crezu să se înșală când văzu un punct strălucitor, care se mărește treptat. Puțin mai târziu acest punct se transformă într-o coloană de flăcări, care se ridică tot mai sus până se prefăcu într-o ciupercă de foc și fum. Detunăturile și bubuiturile se diminuaseră treptat.

Un val de aer cald, aproape fierbinte, îmbrățișă Dox-ul. În cele din urmă coloana de flăcări se prăbuși în sine însuși, ciuperca de foc și pară, aureolată de fum, se ridică treptat în atmosferă unde în întunericul nopții luă aspectul unei năluci luminoase. Încă o dată mai răsunară detunături și bubuituri înfundate și apoi totul se liniști cu desăvârșire.

Puțin timp după aceea, Dox-ul fu săltat pe creasta unui val uriaș. Acest lucru reclamase din partea căpitanului întreaga lui măiestrie de navigație, pentru ca submarinul să nu devină o minge-n jocul dezlănțuit al valurilor.

În cele din urmă și această nălucă luminoasă dispăru.

— Din insulă nu cred c-a mai rămas mare lucru, fu de părere Farrow, după o perioadă de tăcere.

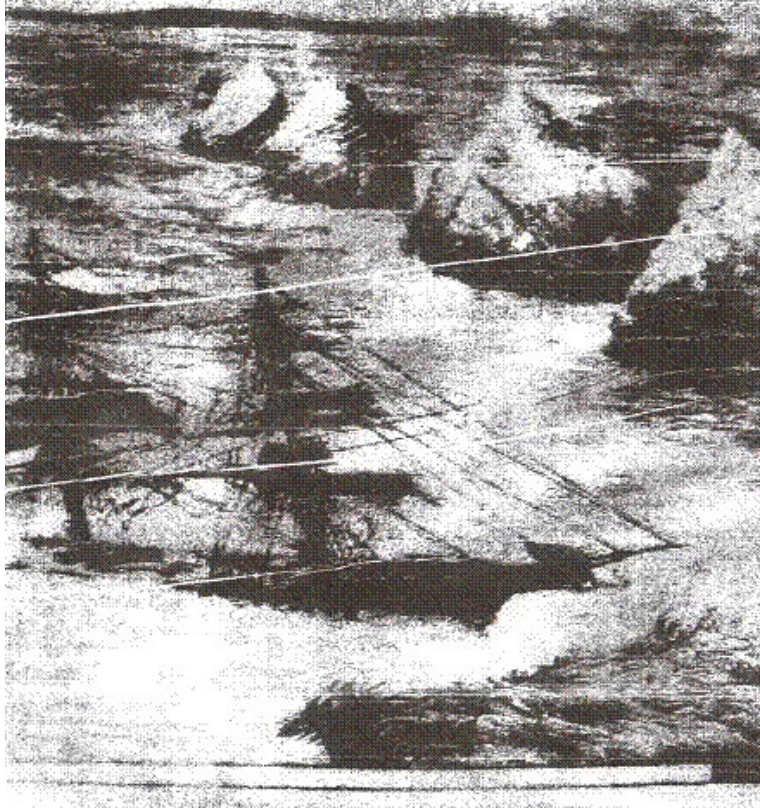
Erupția vulcanului a fost prea puternică. În ziua următoare, insula avea o cu totul altă înfățișare decât cu o zi înainte, aproape de nerecunoscut în siluetă și formă.

Camarazii nu mai îndrăzniră să pășească pe solul insulei, atât de curând după revărsarea vulcanică și-și reluară călătoria către vest.

Sfârșitul volumului: PASAGERUL CLANDESTIN.

În numărul următor:

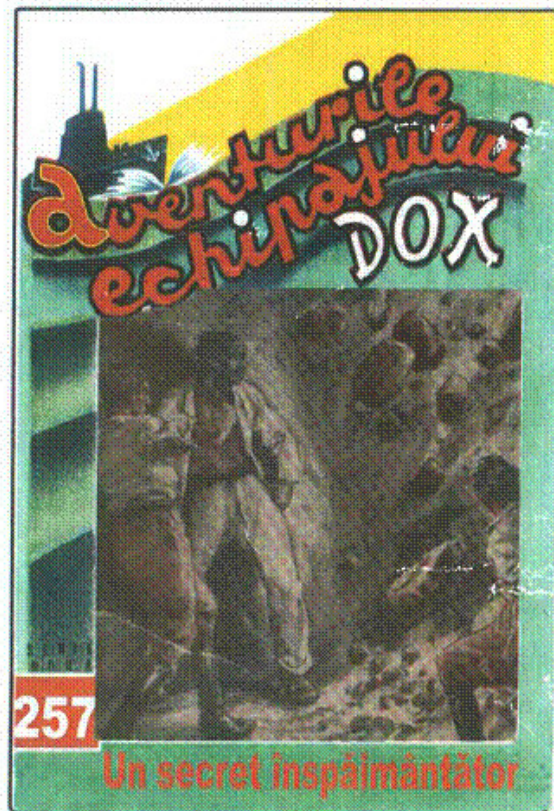
UN SECRET ÎNSPĂIMÂNTĂTOR.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

